

mallorca socialista

N.º 17 - Octubre 1979 - Edita: PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA - Preu: 25 Pts.

EUSKADI:

L'autodeterminació diària d'un poble

(Pàgs. 4-5)

EDITORIAL

Solucions urgents i concretes

El Partit Socialista de Mallorca va presentar a mitjans del mes de Setembre el projecte d'Estatut d'Autonomia, elaborat conjuntament amb el Partit Socialista de Menorca. S'inicia així la nostra campanya per l'Estatut, continuant durant el mes d'Octubre i successius mesos, fins arribar a obtenir-lo. L'objectiu de la campanya que, en absolut és nova, ja que des dels nostres orígens democràcia i autonomia sempre han anat plegades, serà d'informar i debatre el nostre projecte d'Estatut. Hem estat coherents amb la nostra ideologia nacionalista i socialista autogestionària a la hora de la redacció, sabent que en el moment de la negociació amb les altres forces polítiques de Les Illes, per arribar al projecte d'Estatut unitari, voldran rebre aspectes essencials del que pot ser autogestió, i també sabent que amb la negociació que s'haurà de dur a Madrid marcarà molta força, tenint en compte tots aquests problemes és essencial la informació, la clarificació i el debat, ja que per obtenir un Estatut d'Autonomia al servei de les classes populars farà falta la presència de tot el poble mallorquí; les inhibicions han de desaparèixer i l'esforç ha d'anar coordinat entre totes aquelles organitzacions sindicals, polítiques, culturals, socials, etc. que de bon de veres vulguin un Estatut d'Autonomia popular.

Els Partits Socialistes de Menorca i Mallorca hem posat al servei dels nostres pobles una eina de treball que pot servir per arribar a clarificar el concepte, en aquestes hores tan manipulades, d'autonomia.

Sabem que l'Estatut d'Autonomia no és la solució a tots els problemes que tenim plantejats, però sí que sabem que pot ajudar a que hi hagi una informació i una transparència i que la resolució dels problemes, és a dir el poder de decisió el tinguem el poble de fora i no tan allunyat com avui en dia pels centralismes i la burocratització dels poders establerts.

Hi ha molts de problemes que en aquests moments s'estan plantejant a Mallorca de tipus econòmic i social que necessiten unes solucions urgents i que sense l'òptica de l'AUTONOMIA difícilment es poden resoldre; només parlarem d'alguns. L'atur que abans de cap d'any pot arribar a ésser de 25 mil a 30 mil persones, sense prevore cap sortida en aquest moment per part de l'Administració ni dels sindicats de classe, només es parla de treballs comunitaris, que tot i ésser molt importants no és solució suficient ni definitiva. Es parla de problemes de manca de capital per invertir i sabem que les divises que ha obtingut l'Estat central aquest estiu a Mallorca han estat moltes. Hi ha empreses que tenen una crisi real i que els crèdits que puguin obtenir les tenen ofegades encara més, en canvi n'hi ha moltes altres que provoquen crisi i augmenten l'atur en tancar i fer suspensió de pagaments de dubtosa credibilitat. Els preus han pujat sense cap casta de control ni limitació i en conseqüència podem parlar d'una crisi estructural que per ara no ha arribat a provocar un malestar molt general degut en part a aquests dos darrers mesos de massiva afluència turística i evidentment a que el poder ja ens està acostumant a patir la crisi d'una manera individual fent que no ens preocupem de la dimensió col·lectiva del nostre poble, és a dir allò tan senzill de pensar que si avui no estem bé si començam a fer feina per cercar solucions col·lectives potser demà estarem pitjor per la possible repressió de qui comanda en el nivell més immediat en la vida quotidiana.

Aquest panorama social i econòmic demana solucions urgents i concretes, hi ha problemes com els dels pagesos no solucionats, dels treballadors de l'Hotel Lotus, dels ensenyants, dels sabaters, construcció... Cada força política ha de presentar les seves propostes de solució, hi ha d'haver debat públic i transparència informativa, en definitiva anar per aquest camí de gestió les nostres coses és anar pel camí d'una autonomia progressista i al servei de les classes populars.

Tindrà prou força el poble mallorquí per avançar malgrat les dificultats? És un repte que tenim plantejat. El Partit Socialista de Mallorca posarà tot el seu esforç en cercar solucions concretes i sobretot en la tasca d'una informació, clarificació i debat públic, en una paraula hem d'avançar en el camí de l'autogestió de les classes populars.

DIADA NACIONAL DE MALLORCA 29 d'Octubre ? 31 de Desembre !

En venir la tardor, se planteja a Mallorca un cop més, la qüestió de la Diada.

Per al PSM, la nostra realitat nacional no es pot compaginar amb celebracions de "diades" en dies sense significació històrica i nacional. Així queda, en tot cas, per als pobles sense personalitat històrica i sense tradició d'autogovern.

El 31 de Desembre reuneix, per a Mallorca, les condicions necessàries per a ser la nostra festa nacional. Les altres illes, molt significativament, tenen festes equivalents a altres dies del calendari.

La qüestió, per tant, és ben clara: La Diada s'ha de celebrar d'acord amb la nostra història i essent fidel a la nostra realitat nacional. El contrari sols pot respondre a determinats partits o de determinades institucions.

Una altra cosa és considerar la possibilitat de celebrar diades reivindicatives a qualsevol dia de l'any per a impulsar el nostre camí cap a l'autogovern. El PSM sempre estarà disposat a participar o a organitzar accions d'aquests tipus, sempre que tinguin un contingut polític adequat i serveixin per aconseguir una mobilització real del nostre poble entorn als seus drets nacionals.

Ara bé, no podem deixar de celebrar mai la tradicional festa nacional del 31 de desembre.

Més alluny de la maniobra d'UCD

Per Antoni I. Alomar

Sense sortir gens de la maniobra d'UCD de protagonitzar la "revolució" democràtica reformista per prendre la iniciativa als protagonistes de la lluita per la democràcia sota el franquisme, ara ens ha tocat a Mallorca i a les illes veïnades patir les conseqüències del "nacionalisme" del partit "centrista" sense arribar però a ésser reconeguts els drets fonamentals de la nostra fesomia com a nacionals perquè, fora de les paraules durant qualsevol polèmica oportunista que permeti a la UCD caçar vots dretans regionalistes, per a la dreta tradicional il·lenca som una regió ben espanyola. Doncs, UCD ara ens vol convèncer que el problema de la trista situació del català a les illes ja s'ha resolt, i bé, amb el seu esquifit "Decret de Bilingüisme", i els qui protestin són uns radicals...

El Sr. Conseller de Cultura a un article per justificar aquest decret davant la gent que el poder a Mallorca fins ara s'havia cuidat de confondre respecte a la llengua i per tranquil·litzar la seva dreta sorpresa,

mostrava prou el llautó: per a la UCD regionalista nostra -ja sabem que a la central de Madrid a damunt volien que es parlés de "llengua balear" així com al País Valencià han imposat "llengua valenciana"- la problemàtica de la normalització lingüística no exigeix reconèixer les causes de l'estat actual (hauríem de parlar dels col·laboracionistes locals, botiflers...) i es justifica la incorporació, amb tres hores setmanals, del català a les escoles perquè els nins mallorquins puguin conèixer i llegir els nostres poemes i altres literats (quina monada!) perquè no es perdi "la nostra cultura" (això és la cultura del país per a la dreta). Reforça pura. Naturalment el decret més que no de bilingüisme (...) sembla de protecció del domini del castellà davant l'ensenyament i possibles progressos del català (ja es cuida, per embullar fil, de fer sortir de cada varietat dialectal del català una cultura distinta, com si la cultura sortís de la llengua).

(Cont. en pàg. 2)

Qui hauria de dur la iniciativa del procés autonòmic?

(Pàg. 3)

Jaume Obrador: "Segueixen les dificultats per a una política d'esquerres a l'ajuntament"

(Pàg. 8)

El full de l'ull orb

L'Ull Orb no vol ni pensar què succeiria si la OTAN, per obra i gràcia d'UCD —sobretot 'gràcia'— ens aficés a l'illa una de les seves bases. Ja no bastaria aclucar l'ull. A Sòller tot el rebumbori d'un grapat de pares d'una escola contra l'ensenyament en català d'algunes assignatures l'ha alçat, diu la gent, un militar nordamericà, tanquí, de la base del Puig Major, casat amb una sòllerica. Ja no en tenim prou amb qualsevol funció, no destinada aquí que no pugui consentir que els seus fills tornin mallorquins en detriment, deu trobar, de la seva espanyolitat, i, una altra busca dins l'ull, ¿deu tenir això cap relació amb aquesta pobra genteta que no pot consentir de veure desaparèixer de les cantonades de Ciutat els noms de tants de feixistes que ens feren la punyeta fa anys? L'Ull Orb pensa que ni deuen saber qui fou verdaderament En Gabriel Alomar, o Nureduna... la ignorància de qualque cap calent, escalfat, això sí, per qualque mitjà de comunicació que no hi troba res a dir a la permanència insultant per al nostre poble d'uns noms que convendria més oblidar, perquè de la manipulació de la paraula "reconciliació"... Hi haurà ningú que es posi a rompre noms de carrer, de falangistes i militars 'golpistes'?

mallorca socialista

Publicació del Partit Socialista de Mallorca.

Responsable:
Rafel Oliver Piguillen

Consell de Redacció:
Antoni I. Alomar
Joan Perelló Ginard
Damià Pons Pons

Responsable administració:
Conxa Forteza

Col·laboradors:
Joan Adrover, Miquel Adrover, Víctor Alomar, Jaume Armengol, Daniel Bastida, Josep Bernat, Margalida Bujosa, Llorenç Capellà, Margalida Capellà, Joanot Colom, Guillem Coll, Jaume Corbera i Pou, Assumpció Cortés, Joana M. Fiol, Climent Gerau, Eberhard Grosse, Pere Jofre, Miquel Llambies, Josep Maria Llompart, Ildor Mari, Joan Mesquida, Santiago Miró, Llorenç Mora, Jaume Morey, Andreu Murillo, Andreu Oliver, Biel Oliver, Jaume Obrador, Guillem Pomar, Damià Ferrà - Ponç, Pere Sampedo, Antoni Serra, Sebastià Serra, Jaume Sureda, Joan Tortellà, Francesc Trobat, Jaume Vidal.

Corresponsal a Catalunya:
Lluís Garcia Sevilla
Corresponsal del País Valencià:
Joan Carles Salvà
Fotografies:
Pere Escalera

Edita:
Partit Socialista de Mallorca
Redacció i administració:
Carrer Temple, 7, Ciutat de Mallorca.

Tel. 22-14-14. - 221626
Imprimeix:
Editorial Balear S.A.
Dipòsit Legal: PM 511-77

La Batalla del carrer

Certament les aigües polítiques van una mica remogudes i, cas de seguir així, correm el risc de maror-nos tots. Tant de temps, tant d'anys, hem patit mar calma, que no estam massa acostumats a les onades. Això és cert, tot i que també hem de reconèixer que les darreres onades són d'un gruix considerable. Les paraules del General Merry Gordon, amb motiu de commemorar-se el cinquanta-nou aniversari de la Legió, han de preocupar i no dubt que preocupen, tot i que no han meregut cap comentari per part dels pares de la democràcia de l'Estat Espanyol. Sense cap mena de dubte, l'home d'aquestes terres té la sensació que allò més parascut a la democràcia que gaudim, deu ser un tel de ceba. Encara no ha començat a caminar, aquesta democràcia, i la fuetegen de per tots els costats. Euzkadi és el clau de Crist d'aquests pobles, preocupats. Segons els tombs que sofreix la radicalització de les postures ETA-Govern Espanyol, la paparra feixista engreixa i engreixa, feliçment satisfeta. Però evidentment no és el nom d'Euzkadi que posa en perill la convivència dels pobles d'Espanya cap a la seva llibertat. Així com dels porcs s'empran fins i tot els pèls, per anar contra la democràcia no es menysprea la més mínima tendència popular. Tot serveix. ¿Que els equips de futbol són eliminats en el primer tomb de les competicions europees? Evidentment, perquè no som res. En vida de Franco, el Real Madrid conquerí cinc copes d'Eu-

ropa. Els europeus ens respectaven pels nostres paus, poderosos i sobirans. Als quaranta anys, un peu els definiria perfectament. Em tem que haurem de reconèixer que el peu, a vegades, té molta més importància que el cap. Un bon cap serveix per anar pentinat. ¿En canvi un bon peu? Ai, un bon peu! Amb un bon peu es posa ordre. Ordre a les àrees i ordre en els carrers. Les classes mitjanes estan demanant un peu. Davant les vagues o les manifestacions, amaguen banya com els caragols. Els molesten, però com que no tenen pretext per negar-les, les suporten. El que no accepten és la inseguretat. En aquests moments, per un factor tan complex com és l'augment de la delinqüència, comença a freturar-se l'arribada d'un peu justicier per venerar. En una entrevista que vaig fer a Fàlix Pons, l'any setanta-cinc, quan la democràcia era un futur de cotons i angelets de coloraines, em va dir que la classe mitjana de tot l'Estat Espanyol, responia a uns esquemes conservadors. I afegí: "No hem d'oblidar que la societat nascuda a la postguerra, estima de bon de veres l'ordre públic i la tranquil·litat". Ara, la seva frase, sembla una advertència. Les classes mitjanes comencen a ser manejades per una demagògia perillosíssima, que no pretén únicament inclinar el vot popular cap a unes tendències conservadores, sinó que es proposa qüestionar la validesa d'un sistema de govern democràtic. L'involucionisme pot començar per la punta d'un ganivet,

en mans, potser, d'un afamagat o de qualsevol murri que viu a l'esquena dels altres. Les classes mitjanes, compostes per la gent que l'han ensenyada a no cercar-se problemes ni a analitzar-los amb una excessiva profunditat, comencen a relacionar reivindicacions obreres, pujada de preus i delinqüència i, de sobte, qüestionen el sistema de govern. Llibertat és a delinqüència com desordre públic és a democràcia. Si barrejam totes aquestes intuïcions amb força dins una cotelera, dona com a resultat una enyorança enorme de la Dictadura que estimava amb tant d'amor la pau dels cementiris. I del desig a la possessió d'allò que es desitja, a vegades únicament, hi ha un petit bot. Cas que el procés de degradació de l'ordre públic a les grans ciutats, dominades per l'esquerra, segueixi avançant, és possible que el Peu amb majúscula, ens retorni, d'una sola puntada, a les petites gàbies que hem ocupat tants, tantíssims, d'anys. Els Ajuntaments, i l'Ajuntament de la Ciutat de Mallorca pot posar-se el primer de la llista, han de comprendre que cal guanyar la batalla del carrer a la delinqüència. Les pàgines de succeïts dels diaris, han esdevingut la pàgina política més llegida. Llegeixen això: "A una dona li han robat l'anell del casar". I responen així: "Hala idò, que no volieu democràcia...?" Per a l'esquerra és suïcida ajornar la batalla del carrer.

Llorenç Capellà

Més alluny de la maniobra d'UCD

(Ve de pàg. 10)

L'altra cara de la moneda, vull dir de la maniobra, que permet assumir el "lluïtem per la nostra llengua" ("l'estimem...") ja era més fàcil a aquesta dreta tan espanyolista, és la difusió de l'afirmació que som "bilingües" i a més naturalment, que tenim dues llengües, com si les tenguéssim al mateix nivell i amb els mateixos drets, o sigui, més clar aigua, que el castellà és tan nostre —o més!— que el català (perdó, que el mallorquí). Hem d'assumir els dos-cents darrers anys d'opressió que ens han obert les portes del món amb una llengua internacional, o sigui, com això que vulguis no vulguis, el franquisme és part de la nostra història i que per això no el podem atacar, ni llevar de les cantonades dels nostres carrers i places els noms dels feixistes que ens potejaren.

Aquesta assumpció del nostre passat ha d'arribar arqueològicament fins reconèixer que la nostra història, la que ens ha de determinar més, no comença el 1229, és a dir: que així com hem mudat en milers d'anys prou vegades de llengua i cultura (ens hem enriquit, vull dir) és normal que ara acceptem la imposició del castellà, perquè el català no ha de ser per a nosaltres més que qualsevol de les anteriors llengües (l'àrab, si us va bé); i la cultura en català i de tradició catalana durant set-cents anys a les Illes ara ja no és catalana perquè la nostra història és més antiga, les cultures successives s'acaramullen i mesclen (però som espanyols, això no ho dubteu). El cas-

tellà-espanyol és la nova aportació a la qual el català ha de cedir el lloc.

Significativament com des de les campanyes antimallorquines —per anticatalanes— contra els més dignes mallorquistes després del 18 de juliol del 1936, a cap commemoració oficial de la conquesta de Mallorca per Jaume I, es reconeix el seu significat i importància com a data d'incorporació de l'illa a la comunitat de països de llengua i cultura catalanes; darrera l'exaltació de la incorporació de les Illes a la cultura occidental i al món cristià es vol seguir escamotejant —són els mateixos col·laboradors d'en Franco— la nostra catalanitat parlant de "la conquesta aragonesa", etc., amagant el canvi cultural i lingüístic que determinà decisivament la nostra personalitat actual. La maniobra actual és clara i continuació de la dels anys de repressió feixista.

Si analitzem les maniobres de la UCD continuadora del "Movimiento", des de la teoria de la sociolingüística ja ho veurem més clar: amb la introducció per força d'una nova llengua, forastera, prestigiada per la classe dominant, que se la fa seva mentre abandona la pròpia, i la imposa en els usos lingüístics públics i cults, la llengua del país, la del poble es veu arraconada als usos casolans, ja tenim la diglossia: comença el procés de substitució d'una llengua i una cultura, per una altra; la ja "antiga i tradicional" llengua del país just tendrà uns usos cada pic més marginals. Si hi ha gens de resistència podem parlar de conflicte lingüístic, i si s'arriba a l'arrel de la qüestió (colonització econòmic-cultural i política)

pot enverinar-se molt. I ja podem tornar a la maniobra de la dreta il·lenca, que darrera ment ja ha castellanyitzat-espanyolitzat els seus fills, de prendre a l'esquerra la bandera de la normalització de l'ús de la llengua catalana per poder mitificar-la, ara que la passa següent del procés de regressió del català, si no és normalitzat, és la substitució definitiva pel castellà: saber un poc de català perquè encara que com a llengua pròpia i corrent ja tinguem el castellà entenguem la "nostra" literatura i cultura "tradicional" (fa més modern el castellà); i això contraposat a, i és clar, per evitar, la restauració del català en tots els usos socials: mitjans de comunicació, política, treball, publicitat, etc. que només és possible a costa del castellà que els ha ocupat, que és el que es vol evitar.

La qüestió, l'objectiu, ara és ben clar: saber aprofitar les possibilitats que ens ofereix l'eina del decret per evitar el trencament del poble mallorquí en dues comunitats separades per la llengua i la cultura, i aconseguir fer l'escola en català amb continguts mallorquins anant més lluny de la maniobra d'UCD; l'ús normal i seriós de la català ha de mostrar la normalitat de l'ús actual del castellà, la seva imposició, el seu objectiu antimallorquí, no es pot fer cultura mallorquina en castellà. Tot això naturalment a més de la lluita per la correcta aplicació del decret a totes les escoles, amb un nivell digne i amb la justa subvenció econòmica enguany negada. Si no, enfortim la diglossia, l'oportunitat és històrica.

Antoni I. Alomar

ANTIGA IMPREMTA

oler

TREBALLS COMERCIALS, EDICIONS DE LLIBRES,
POSTERS, ADHESIUS...

C/. Arquitecte Reinés, 2 - 4 - Telefon 214431 - Ciutat de Mallorca

SUSCRIVIU-VOS
A UNA REVISTA AL SERVEI
DE LA NOSTRA CULTURA
DEL NOSTRE POBLE

UUC

Apartat 619
PALMA DE MALLORCA

L'empresariat d'hosteleria de la Platja de Palma en lloc de procurar posar els mitjans per a la neteja i no contaminació de la platja se dediquen a desmentir els estudis de contaminació encarregats per l'Ajuntament.

Present i futur econòmic de Mallorca

A Mallorca en aquests moments de necessitat d'aprofundiment en la democràcia hi ha símptomes esperançadors com moltes tasques culturals iniciades: curssets de llengua catalana, conferències, festes populars, edició de butlletins a molts de pobles com és ara "Gall Vermell" de Costitx, el de Maria de la Salut, "Diari de Búger", "El Gall" de Pollença, "Cap-xerigany" de Sant Jordi, "Llum d'oli" de Porreres... Som per tant davant un esforç col·lectiu en matèria cultural molt important i que cal continuar.

En el camp de l'economia les esperances no són gens clares. Anem per parts: El problema més greu en què ens trobem els propers mesos és el de l'atur. Aquest estiu no hi ha hagut cap tipus de regulació de la immigració de temporada i per tant podem parlar de que els treballadors sense gaire qualificació sense feina seran nombrosos. Els treballs comunitaris programats no són suficients. La manca de control de l'"Oficina de Desempleo" continua essent un fet i per tant la picaresca de l'atur segueix i la gent aturada sense subvenció farà que la imatge provocada de l'aturat "maleante" sigui un fet que entre tots haurém d'intentar resoldre.

Hi ha hagut molts de turistes, moltes divises, i molts hotels que després de menys de tres mesos d'estar oberts han tancat amb un exercici molt positiu, tenint reserves hoteleres per als mesos d'octubre... és a dir, no han volgut arriscar gens ni mica i els seus treballadors han passat a l'atur, uns amb subvenció i altres sense, segons la

contractació que tinguessin. Hem de demanar perquè es permet per part del Govern aquest tipus d'actuació. On és el control dels poders públics damunt les empreses?

Hem vist com l'empresariat d'hosteleria de la Platja de Palma en lloc de procurar posar els mitjans per a la neteja i no contaminació de la platja se dediquen a desmentir l'Ajuntament de Ciutat quan aquest demostra amb estudis el perillós grau de contaminació.

Hi ha sectors econòmics com el de les sabates amb una crisi profunda, suspensions de pagaments, obrers en atur. El fet concret és que els contractes dels Estats Units, fonamentalment, estan fallant, empreses de Lluçmajor i d'Inca estan en serioses dificultats. Mentrestant ningú no ha parlat de crèdits especials, de facilitats per a la promoció exterior... Tenim por de trobar-nos en un carreró sense sortida.

A l'agricultura les lluites han estat fortes, el malestar dels pagesos continua, passes tan importants com les indústries de transformació de productes del camp no acaben de concretar-se i les cooperatives a la pagesia tenen problemes, potser el més important fugir del control d'una minoria que encara hem de qualificar de "senyors grossos" que dominen la Cooperativa Agropecuària. De totes maneres les primeres passes de cooperatives democràtiques pageses s'estan donant i hem de parlar de la feina progressista de les d'Artà, Manacor, Montuïri, Muro i Sant Joan, Caimari,

Sòller...

El moviment de cooperatives de consum encara va endarrerit i en molts de casos s'ha de lluitar perquè tinguin un caire més progressista, amb més participació dels seus membres, espargir el seu funcionament, en una paraula, lluitar per l'autogestió en aquest camp.

La Conselleria d'Indústria del Consell General Interinsular ha presentat un programa que caldrà comentar detingudament criticant tot allò negatiu i donant sortides alternatives. D'entrada cal saludar la iniciativa, cal esperar que es concreti ràpidament posant en pràctica les mesures pertinents i que totes les altres conselleries d'aquest règim preautonòmic facin el mateix.

Els socialistes i nacionalistes propugnam un desenvolupament amb un equilibri de tots els sectors econòmics, la creació d'un sector públic fort evidentment un control popular per part de les forces polítiques, les centrals sindicals, etc. per fer que el desenvolupament sigui al servei de les classes populars i a la vegada que l'economia parteixi de la base de la planificació democràtica. Pensam que hi som a temps, hi ha oportunitats de fer estudis i debats... sobretot falta concreció i mesures pràctiques en benefici de la majoria del poble mallorquí que són les classes populars. Serà possible tenir ràpidament un estatut d'autonomia que ens ho permeti?

Sebastià Serra Busquets

Qui hauria de dur la iniciativa en el procés autonòmic?

Per Antoni Nadal i Xavier Berard

Hauríem d'estar d'acord, per començar, que qualsevol autonomia neix fonamentalment com a fruit d'un pacte entre dues tendències —forces socials— antagoniques, quan cap d'elles no pot imposar la seva voluntat damunt l'altra. Mentre l'Estatut seria per als uns el caprici d'un caprici, el màxim que poden otorgar per conservar els seus privilegis, per als altres correspondria a una fase més dins el procés que haurà de dur fins a l'autodeterminació. És una cosa clara, doncs, que sempre es negocia, que la negociació es presenta com a inevitable. Es tracta, definitivament, d'un pacte o pactes establerts entre representants del poder central, d'una banda, i representants dels territoris que volen ésser autònoms; pactes que poden esdevenir relacions de classe capitalista o bé néixer amb un caire interclassista que qualche pic no serà fàcil de classificar: si tenim forces socials lligades al poder central i interessades, aleshores, a reformar l'estructura centralitzada de l'Estat, s'observa també l'existència de forces nacionalistes d'esquerra que no deixen d'ésser simples instruments sucursalistes. Diguem, doncs, que l'autonomia seria la concreció del pacte establert entre interessos divergents i contraposats, el resultat d'un procés negociador que es du a terme dins el mar estatal i atret a unes contradiccions que,

perquè és capitalista i burgès, aquest aguditz.

L'autonomia —que no és una concessió gratuïta i benivolent del partit governamental— requereix, per a la seva negociació, unes condicions objectives mínimes que puguin ésser assumides per l'oposició; però just en el cas que l'autovaloració atengui caràcters suficients, es podrà arribar a una situació de relativa igualtat (el marc negociador, cal no oblidar-ho, és favorable a la burgesia centralista) a un punt de partida clar i no mistificat. No obstant això, al nostre parer, això només succeeix en dos casos: Euzkadi i el Principat, i, ja no tant, a Canàries i Andalusia, on el desenvolupament de l'autovaloració ja comença a ésser perceptible. En la resta dels casos (i hi podem incloure la comunitat balear), per bé que també s'ha patit el model lliberal d'organització política-administrativa, enverinat per la concepció unitària Estat-Nació franquista, l'oposició ha de fonamentar els seus arguments en unes condicions subjectives encara primitives. Resulta convenient, doncs, de demanar-se quin paper aquesta oposició nacionalista (de dretes o d'esquerreres, fins ara) juga en una situació semblant, tan dominada encara pel poder central. En quins termes es limiten les seves actuacions?, fins on es pot parlar de ne-

gociació? Tan sols té sentit fer-ho si és possible comprovar l'actuació dels comissionats nacionalistes dins una tendència realment positiva en la consecució de l'Estatut. Cal descobrir quina aparença de realitat ofereix la, com a mínim aparent, paròdia del nacionalisme d'esquerra, la finalitat primera del qual hauria de ser la conquesta i transformació del poder de l'Estat. Ha tornat aquesta forma d'actuació, immersa dins un procés pragmàtic i consensual, la forma històrica de reproducció de determinades contradiccions reformistes? En conseqüència, caldrà parlar d'una necessària ruptura amb aquests mitjans en acabar una feina i un procés les etapes i els resultats del qual encara són imprevisibles? Evidentment, és necessari fer notar que els límits dins els quals aquestes forces ara han pogut organitzar-se, i les contradiccions per què passen, no tenen pràcticament res a veure amb un mer desenvolupament desigual i endarrerit degut a la lentitud en l'autovaloració, les maniobres de l'adversari o les dificultats inherents a tota feina política. Aquests límits i contradiccions han pres un caràcter estructural; i així, si resulta clar que es lluita amb força contra la centralització

(Cont. en pàg. 6)

editorial
TMOLL
Torre de l'Amor, 4 Palma de Mallorca

De cara al curs que està ja començant, l'Editorial Moll ha fet a pública una llista de llibres que considera que poden ésser útils per a la iniciació a l'estudi de la nostra llengua, i al mateix temps, perquè els alumnes prenguin un primer contacte amb el món cultural i físic que els envolta. Reproduïm aquesta llista per a coneixement general.

Títols recomanats

F. DE B. MOLL, LA LENGUA DE LAS BALEARES, 1. (100 pts.)

Llibre d'introducció a l'estudi de la llengua catalana en la seva modalitat balear, per a alumnes a partir de 8o. EGB.

F. DE B. MOLL, LA LENGUA DE LAS BALEARES, 2. (175 pts.)

Segon grau del llibre anterior, per a alumnes més avançats. Escrit totalment en català. Conté molts d'exercicis i mostres de textos literaris.

F. DE B. MOLL, LA LENGUA DE LAS BALEARES ENSEÑADA A PERSONAS DE HABLA CASTELLANA. (250 pts.)

Manual concebut especialment perquè els castellano-parlants puguin iniciar l'aprenentatge de la nostra llengua.

LLORENÇ RIBER, LA MINYONIA D'UN INFANT ORAT. (100 pts.)

Unes pàgines autobiogràfiques del gran escriptor, d'una amenitat inigualable, que han estat proclamades amb tota justícia l'obra més perfecta de la prosa mallorquina contemporània.

JOAN ALCOVER, CAP ALTARD. Les liles d'or, núm. 20. (100 pts.)

Aquest llibre de poemes, que figura merescudament entre els més excel·lents de la literatura catalana de tots els temps, conté les millors composicions líriques de Joan Alcover, com són La Balanguera, La Serra i les sis immortals Elegies.

ANTONI BONNER, PLANTES DE LES BALEARS. Manual d'Introducció a la Naturalesa, 1. (300 pts.)

Descripció molt àgil i amena de les plantes més importants que es troben a les Balears, agrupades segons el seu hàbitat: bosc i garriga, camps i camins, muntanyes i parets, voreres i llocs de torrents, i regió costera.

JOAN MAYOL, ELS AUCELLS DE LES BALEARS. Manual d'Introducció a la Naturalesa, 2. (300 pts.)

Obra concebuda amb el mateix sistema de l'anterior i realitzada amb el mateix encert.

JOSEP ANTONI ALCOVER, ELS MAMÍFERS DE LES BALEARS. Manual d'Introducció a la Naturalesa, 3. (500 pts.)

A partir de la descripció acurada de tots els mamífers salvatges que viuen a les Balears, conté una introducció molt interessant sobre les conseqüències de la insularitat i les diverses etapes del poblament.

Per a un curs intensiu d'emergència en el B.U.P. pot ésser d'utilitat el Promptuari d'ortografia, de F. de B. Moll (60 pts.), acompanyat, potser, dels Exercicis de Gramàtica del mateix autor (Les liles d'Or núm. 95; 150 pts.), que juntament amb la Gramàtica Catalana referida especialment a les illes Balears (Biblioteca Raixa núm. 72; 250 pts.) poden servir de llibre de consulta per al professor. També serà de gran utilitat a les biblioteques d'aula el Diccionari català-castellà i castellà-català (2.500 ptes.) i per a la biblioteca del centre, el Diccionari Català Valencià Balear (10 volums, 25.000 ptes.)

Finalment, per a un millor coneixement de la nostra història i literatura, es pot fer ús del Resum d'història de Mallorca i de la història de Mallorca, de Pere Xamena (150 ptes. i 700 ptes., respectivament) i de La Literatura moderna a les Balears, de Josep M. Llompart (300 ptes.)

La política educativa de la UCD i la situació de l'ensenyament a Mallorca

La lluita per una Nova Escola Pública anà lligada a tot el procés d'intent de ruptura amb el règim franquista. En el camp educatiu, la il·lusió democràtica es concretava en aconseguir una escola pública i gratuïta, d'alta qualitat pedagògica, gestionada democràticament pels sectors socials i professionals implicats, adaptada a la realitat nacional del nostre País. Certament, era un bell somni. Però, tots sabem que l'estratègia de la ruptura acabà fracassant i que el propi sistema franquista genera la seva autoreforma amb el fi d'aparèixer amb un nou maquilatge democràtic i poder competir en la tómbola de les primeres eleccions parlamentàries. Encara que des de llavors ja hagi plogut molt, la situació actual de l'ensenyament i la política educativa que s'està duent a terme són una conseqüència de la victòria de la classe política lligada als interessos econòmics i ideològics dominants a l'Estat Espanyol. A més a més, aquests sectors han aconseguit constitucionalitzar el seu model educatiu i, aixecant demagògicament la pancarta de la llibertat d'ensenyament, han obtingut favors per a l'escola privada, a la qual han presentat disfressada de servei a la societat quan veritablement està concebuda com a instrument de pre-fabricació de ciutadans segons les pautes ideològiques de la classe en el poder, enormement preocupada per la seva supervivència.

Unes declaracions recents

del ministre Otero Novas a la revista "Interviú" proclamen ben a les clares que la predisposició del govern de la UCD és col·lapsar tot possible augment, tant quantitatiu com qualitatiu, de l'ensenyament públic i afavorir incondicionalment a la privada. Vegem les seves paraules: "En este momento no damos a la enseñanza privada lo que teóricamente tendríamos que darle. No le damos lo que se le da en otros países que reconocen el mismo principio de libertad de enseñanza. Gastamos en la vida privada mucho menos que lo que gasta el Estado en sus centros públicos aunque idealmente vamos hacia la equiparación". Coherent amb aquesta "filosofia", el ministeri ha publicat en el BOE (13 d'agost) una convocatoria de subvencions per a Privada per un total de 500 milions de pessetes. Però, al mateix temps que es mostren tan esplèndids amb la Privada, una reducció del pressupost els obliga a reestructurar el ministeri i això es concreta en una manca d'oferta escolar pública i en una reducció del número de mestres i dels milions destinats al transport escolar.

Tot això, evidentment, significarà un increment de les escoles subvencionades i una depauperització encara major de l'escola pública. Mentre es facilita amb generoses subvencions que l'empresariat de privada practiqui l'esport de "la llibertat d'ensenyament", les classes populars no poden exercir el dret de trobar un centre públic.

En tercer lloc, és un fet positiu la promulgació del Decret de Bilingüisme encara que hem de condemnar el títol tan absurd amb què es publica i el seu excessiu retard que fa molt problemàtica la seva aplicació durant aquest curs. Cal exigir a la Conselleria d'Educació que es responsabilitzi de l'aplicació correcta del decret. El Decret de Bilingüisme, no ho oblidem en cap moment, és una primera passa per a la normalització del català a l'escola. De cap de les maneres hem d'oblidar que el català serà ensenyat només durant tres hores mentre que el castellà ho és durant cinc. Això és un inferioritat inacceptable per a un poble que aspiri a ésser lliure. L'ocupació cultural que sofrem no ha desaparegut del tot. La lluita per un ensenyament en català i de continguts culturals catalans ha de continuar. No ens podem conformar a distreure amb petites victòries quan encara som molt lluny de guanyar la batalla.

progressiva de l'ensenyament, propugna una escola pública, nova i mallorquina.

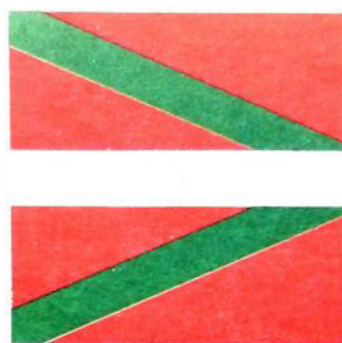
Per acabar crec que cal destacar alguns fets positius produïts durant aquest estiu en el camp de l'ensenyament.

En primer lloc, la resposta favorable que els ensenyants mallorquins han donat als cursos de català de la Porciúncula i, especialment, a l'Escola d'Estiu i al curs de català organitzat pel Consell General Interinsular. La matriculació massiva indica clarament que els ensenyants volen una escola nova i mallorquina i, per això, accepten realitzar el necessari reciclatge professional amb el fi de poder ésser útils des de l'escola al projecte de reconstruir la identitat del nostre País.

En segon lloc, cal valorar positivament la consolidació i les accions protagonitzades pel Sindicat de Treballadors de l'Ensenyança de les Illes (STEL). L'existència d'aquest sindicat unitari és decisiva per aconseguir una renovació profunda de l'ensenyament a les Illes Balears, a més, evidentment, de la defensa dels drets professionals dels ensenyants.

I en tercer lloc, és un fet positiu la promulgació del Decret de Bilingüisme encara que hem de condemnar el títol tan absurd amb què es publica i el seu excessiu retard que fa molt problemàtica la seva aplicació durant aquest curs. Cal exigir a la Conselleria d'Educació que es responsabilitzi de l'aplicació correcta del decret. El Decret de Bilingüisme, no ho oblidem en cap moment, és una primera passa per a la normalització del català a l'escola. De cap de les maneres hem d'oblidar que el català serà ensenyat només durant tres hores mentre que el castellà ho és durant cinc. Això és un inferioritat inacceptable per a un poble que aspiri a ésser lliure. L'ocupació cultural que sofrem no ha desaparegut del tot. La lluita per un ensenyament en català i de continguts culturals catalans ha de continuar. No ens podem conformar a distreure amb petites victòries quan encara som molt lluny de guanyar la batalla.

Gabriel Rosselló

Quan estic escrivint aquestes paraules, fa just uns moments que ETA polític-militar ha reivindicat un atemptat que ha ferit tres policies d'un cotxe patrulla. Per intentar il·lustrar els qui troben que la situació política a Euskadi és molt complicada només he d'afegir que ETA pm està decididament a favor de l'Estatut de Gernika.

Aquesta operació s'hauria d'inscriure davant la dinàmica exercida per UCD els darrers dies, la qual es relaciona amb la d'Herri Batasuna, UCD, que acceptà finalment qüestions fonamentals per a l'Estatut com concerts econòmics, seguretat social, creació de policia basca, autonomia judicial, etc., desestabilitza la situació amb una repressió brutal. L'objectiu d'Herri Batasuna així s'aconsegueix: desfermar l'espiral acció-repressió i intentar unir la repressió policial amb la que, segons ells, pot seguir de l'Estatut. HB i UCD es beneficien mútuament, l'Estatut perd credibilitat, suport per a HB i UCD perquè un estatut amb el menor suport no podrà fer el pes. Per a UCD, així, un estatut raquític; HB, així, pot presentar que les coses segueixen igual que en temps d'en Franco i seguir la seva estratègia protagonitzada per ETA militar, d'enfrontament global amb l'Estat.

L'acció d'ETA (mp) podria ésser entesa

Entrevista amb Luí Núñez

Herri Batasuna: molt se parla d'aquesta coalició des que a les darreres eleccions legislatives al Parlament espanyol, el mes de març, sorprenentment a tothom amb un èxit inesperat: 4 diputats i 1 senador, sobrepassant de molt l'altra formació "abertzale" d'esquerra, Euzkadiko Ezkerra, que aconseguí només 1 diputat. La correlació de forces al País Basc sofria així un canvi substancial, i els sectors rupturistes, aquells qui de cap manera volen acceptar la legalitat heretada de l'aparell franquista, adquiren així una potència que els fa temibles per als partits "reformistes".

L'impacte d'Herri Batasuna va ser encara més gran a les eleccions locals: 261 regidors per tot Euzkadi Sud, i a punt d'obtenir la batalla de Pamplona si el PSOE hagués complert el seu compromís de votar la força d'esquerra amb més vots.

Però què és Herri Batasuna? Les notícies que aquí ens arriben a través dels mitjans de comunicació habituals —la premsa escrita i la TVE, sobretot—, casi casi ens presenten aquesta coalició com un grup de persones mig salvatges que donen suport a ETA, que l'única cosa que volen és anar contra tothom i que fan "apologia del terrorisme". Poc més en sabem d'Herri Batasuna...

A les darreres "Jornades" del CIEMEN a Cuixà, el mes d'agost passat, vaig tenir ocasió de poder parlar amb una d'aquestes persones que integren Herri Batasuna: en Luí Núñez Astrain, de Sant Sebastià, diputat provincial per la seva coalició a Guipúscoa. En Luí Núñez va venir a Cuixà precisament per explicar als qui assistíem a les "Jornades" la realitat sobre HB. En Luí Núñez és llicenciat en Ciències Empresariales, en Sociologia i en Lingüística; és autor de diversos llibres sobre aspectes so-

cials, econòmics i lingüístics.

Vet aquí, segons les seves paraules, què és Herri Batasuna.

Herri Batasuna és una coalició constituïda per 4 partits essent: 2 de socialistes mateixos, 2 de socialistes que hi haviu volucionari i un altre de comunista. Aquests dos últims estan integrats dins la KA (cap vol (Coordinadora "abertzale" de Mad (socialista), on igualment hi ha Euzkadi Sud, un "moviment de base". De fet, però, la majoria es de membres d'HB, són absolutament independents. En tots els casos, tracta de gent que és independentment conseqüent amb les seves idees: que cosa: amb la defensa de la llengua, amb l'avanc cap al socialisme, amb el feminisme, me... Va néixer després d'una juny del 77 i va anar creixent fins al 79, superat encara un mes tard. La coalició de forces organitzada gènt s'ha fet positiu, incloent-hi entorn de 5 punts com a programa tàctic mínim: autonomia, legalització de tots els partits polítics, sortida de la política orga feixista, dret d'autodeterminació, control de les forces armades per part del poble, la Com d'Euzkadi. El seu progr a movime estratègia a més llarg terme consisteix en: socialisme, independència, unificació i una cultura kulturalització (generalització del la llengua basca), l'HB (ple: l'As tén que l'alliberament del Poble B n al va totalment lligat a l'alliberament social.

A part d'aquests programes tàctics i estratègics, són raons de l'existència d'HB: —Al País Basc hi ha una veritable ocupació nazi. —Hi ha actualment un règim de teixia tortura que en té molt d'en Franco. —El PSOE i el PCE no afavorir l'existència de la tura donant suport a la Antiterroista. —El Consell General té actualment manco que qualsevol policia.

Subministres escolars i didàctics

C/ Bisbe Cabanellas, 7a

Tel. 270866

Endemés dels llibres escolars de l'Ensenyament
PREESCOLAR - GENERAL BÀSICA - B.U.P. - COU
i F.P. hi trobareu tot tipus de llibres de divulgació

EUSKADI:

L'autodeterminació diària d'un poble Euskadiko Ezkerra ho veu així

l'obra repressiva de la poli-

tempa que un advertiment
entit que si la UCD no juga
a fer això mateix.

majoria dels partits, PNV,
PSOE, (PT, PCE),
seva campanya unitària a

Herri Batasuna, a més de
empresen la seva servint-se
qui ha sobre els refugiats
si voten si a l'Estatut els

posats en mans de la policia
d'ETA (pm) a la preo
gats de la mateixa organit-

el seu suport a l'Estatut
important passa que signi-
consecució d'un aclariment

l'adadi, l'estabilització d'una
qual la lluita de classes no
per la demagògica del na-

del PNV, o del més radi-
cataixa naturalista d'HB, i el

una nova etapa per a les for-
Euskadiko Ezkerra actua da-
política per exigir l'am-

ala dels refugiats que ho
aquesta postura no dei-
HB i els seus escolans es-

cia a la llengua.

S'hi nega el dret d'auto-
determinació.

Manté el sistema capita-
lista.

El programa d'Herri Batasuna
és de ruptura total: tren-
car absolutament amb el fran-

quisme. Per això no descarta
cap dels sistemes de lluita

possibles: armada, institucio-
nal, mobilització popular.

Des de fa uns mesos, hi ha
una intenció de banda d'HB, i

altres organitzacions de tot
Euskadi (Nord i Sud), com
els Gestores Pro-Amnistia,

querranosos. És clara la voluntat d'HB de
desprestigi aquesta campanya interessada
fonamentalment a sostenir motius dramà-
tics perquè ETA (m) faci la guerra, com pot
esser la presència de presos bascos a Sòria i
l'empitjorament de la repressió contra els
refugiats. No és endebades que ben bé dià-
riament esclaten entitats industrials i comer-
cials franceses per l'acció de la goma dos i no
sense finalitats provocadores.

Qui no coneixi la demagògia pot venir
a estudiar-la a Euskadi. La d'HB és un ca-
pitó a part, excel·lent; a la utilització dels
refugiats s'afegeix la de Navarra. En aquests
moments, com si es tractés d'un regne me-
dieval, la seva política, en aquest cas, davant
la resta d'Euskadi coincideix amb UCD,
Unión del Pueblo Navarro, i PSOE, és l'am-
pliorament del fur navarrès sense rejonxer-
hi la barrera més gran que tenguieren els te-
rritoris bascos, en tractar-se d'una fórmula
medieval, per aconseguir la seva unitat na-
cional.

La lògica és senzilla; s'escolta a qualsevol
café:

—Aquest estatut és una merda.
—I, perquè és una merda?
—Perquè Navarra queda a fora.
—Però si vósaltres voleu la integració,
Navarra entra.

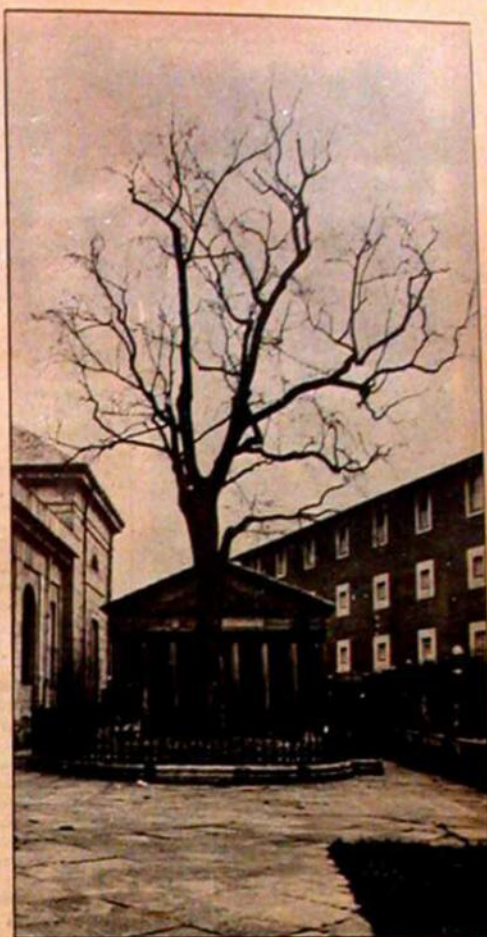
—Sí, però no hem d'abonar la seva in-
tegració en un estatut de merda".

Això és tot.

La lluita per l'Estatut i l'amnistia con-
tinua en mans d'Euskadiko Ezkerra. Pel
que fa a l'Estatut, convençuts que es tracta
d'un instrument polític autònom que faci-
litarà la gestió política d'una correlació de for-
ces a l'esquerra de la de la resta de l'Estat.
Fent possible l'aclariment polític de la lluita
de classes i també perquè obre un camp
de contradiccions polítiques amb l'oligar-
quia centralista capaç d'accelerar el procés
revolucionari. Lluitar per l'amnistia en el
sentit que la inauguració de la normalitza-
ció democràtica d'Euskadi no pot caure en
la contradicció de mantenir patriotes a les se-
ves presons.

Motius tots molt resumits, en un petit
país de milenars de contradiccions, on el na-
cionalisme radical juga molt fort i on el pes
de la religió en la política fa difícil qualse-
vol visió materialista de la realitat.

No obstant, això el contingut de les atri-
bucions autonòmiques, la possible consecució
de millores importants per a amples sec-
tors populars, i el suport de la majoria de
forces polítiques fan molt possible pensar en
una votació favorable majoritària a l'Estatut
de Gernika.

Núñez Astrain d'Herri Batasuna

—Es molt difícil que el go-
vern de Madrid—sense ruptu-
ra democràtica— pugui arri-
bar a un acord amb el poble

bas.

L'Estat espanyol conti-
nua essent franquista. Ili ha

mateixos aparells de poder
que hi havia: el militar, l'eco-
nòmic i l'ideològic. No hi ha

cap voluntat de negocia-
ció de Madrid amb totes les
forces basques.

El programa d'Herri Batasuna
és de ruptura total: tren-
car absolutament amb el fran-

quisme. Per això no descarta
cap dels sistemes de lluita

possibles: armada, institucio-
nal, mobilització popular.

Des de fa uns mesos, hi ha
una intenció de banda d'HB, i

altres organitzacions de tot
Euskadi (Nord i Sud), com
els Gestores Pro-Amnistia,

que en eleccions anteriors
s'havia inclinat cap a grups
de caràcter maoïsta. És a dir,

la matèria prima de la gent
rupturista ja hi era: allò que

manjava era un mitjà vàlid
amb possibilitats de prendre
part a la vida pública. Des-

prés de colombrar-lo el març,
el fenomen se multiplicà
l'abril.

—El creus que el moviment
basquista anirà augmentant a
Navarra?

Pens que sí, perquè va unit
a la frustració i a l'intent de
ruptura que existeix a la so-

cietat navarresa. I a mesura
que vegin que això es pot ve-
hicular a través del basquis-

me totes aquestes inquietuds
s'uniran i s'acreceràn.

Sembla que Navarra
s'està radicalitzant pels dos
extremes. Per un Herri Batasuna,

per l'altra Unión del Pueblo Navarro...

Bé, a Navarra han confluit
en un període de temps molt
curt una sèrie de fenòmens

molt forts que han canviat
per complet l'estructura i l'esti-
tul de vida de la població. S'ha

industrialitzat a partir dels
anys 60, a diferència de Gui-
púscoa i Biscaia que eren in-

dustrialitzades des de fa un
segle, més o manco. Aquestes

transformacions han fet que
la població se radicalitzés
molt cap a un costat i cap a

l'altre: gent que s'oposa a tot
canvi, tant mental com de
mode de viure, que s'ha anat

desplaçant més i més cap a la
dreta, però que ja hi era; i
gent jove, renovadora, post-

industrial, que només veu el
canvi possible si és un canvi
fort. En aquest aspecte, la ra-

dicalització és certa, i és an-
terior a Herri Batasuna.

Penses que realment Na-
varra se podrà incorporar de
dret a la comunitat basca?

Estic convençut que sí si
no hi hagués el Govern que
fa tots els possibles per sepa-

rar-la de la resta d'Euskadi.
Pens que en el futur ho farà,
però haurà de ser rompent to-

ta la mistificació que està
creant actualment UCD, i el
PSOE...

—Veus que Euskadi Nord
està també en camí de plan-
tejar fortament la reivindica-

ció nacional?

De moment, s'hi estan pro-
duint ara els fenòmens socials
que es produïen al Sud fa

uns quants anys. Ili ha un im-
puls a l'euskera que no havia
existit en anys anteriors:

s'han creat bastants d'ilkasto-
les i ha sorgit tot un movi-
ment per a la seua defensa i

per la reivindicació de mit-
jans de comunicació en eus-
quera. Igualment ha aparegut

un moviment de suport als re-
fugiats que abans no existia. Ili
ha manifestacions d'uns mi-

lars de persones que abans
eren impensables, les quals
son tan reprimides com ho

són al costat espanyol, cosa
que ha fet reaccionar el po-
ble, en general, en contra de

la seua policia. D'altra banda,
en el terreny econòmic s'està
produint el mateix fenomen

que les cooperatives de Mon-
dragon: la gent, trobant-se
sense llocs de treball, en lloc

de demanar crèdits a París,
com fins ara, comencen a
plantejar-se de fer petites co-

operatives de producció, indus-
trials, de servicis i rurals, que
ja ara són reprimides pel go-

vern francès, temerós que així
es vagi creant, com al Sud,
una força d'abaix a dalt, soli-

dària, combativa, autònoma,
basquista...

—Això no vol dir de cap ma-
nera, però, que siguem insoli-
daris amb els altres pobles

estats més connectats, Europa
ens importa poc, bé que pos-
siblement sigui l'entrada al

M.C. més negativa que posi-
va.

De fet, els estats europeus
són "democràcies" totalitàries
per tant contràries a qualsevol

moviment democràtic de ve-
res, sorgit de la base. Els es-
tats units d'Europa tractarien

d'ofegar absolutament el mo-
viment basquista i qualsevol
moviment contestatari. I la

possibilitat d'una Europa so-
cialista no és més que una
utopia, de moment.

Això no vol dir de cap ma-
nera, però, que siguem insoli-
daris amb els altres pobles

estats més connectats, Europa
ens importa poc, bé que pos-
siblement sigui l'entrada al

estats més connectats, Europa
ens importa poc, bé que pos-
siblement sigui l'entrada al

M.C. més negativa que posi-
va.

De fet, els estats europeus
són "democràcies" totalitàries
per tant contràries a qualsevol

moviment democràtic de ve-
res, sorgit de la base. Els es-
tats units d'Europa tractarien

d'ofegar absolutament el mo-
viment basquista i qualsevol
moviment contestatari. I la

possibilitat d'una Europa so-
cialista no és més que una
utopia, de moment.

Això no vol dir de cap ma-
nera, però, que siguem insoli-
daris amb els altres pobles

estats més connectats, Europa
ens importa poc, bé que pos-
siblement sigui l'entrada al

M.C. més negativa que posi-
va.

De fet, els estats europeus
són "democràcies" totalitàries
per tant contràries a qualsevol

moviment democràtic de ve-
res, sorgit de la base. Els es-
tats units d'Europa tractarien

d'ofegar absolutament el mo-
viment basquista i qualsevol
moviment contestatari. I la

TELES MALLORQUINES
I ROBA DE LLENGOS

a
CAN OLIVER

Carrer Victòria 1
Tel. 631288 Soller

Escola d'estiu 1979

Pere Oliver Domenge

Pere Oliver i Domenge (la ciutat de Mallorca 1886 - Felanitx 1968) fou un destacat polític mallorquí de la Segona República: participà en la creació del Partit d'Acció Republicana (1933), fou membre del consell regional d'Esquerra Republicana Balear (1934) i alcalde de Felanitx. També s'han de destacar les seves col·laboracions a "La Veu de Mallorca", "La Nostra Terra" i a "República". Escriví *La catalanidad de les Illes Balears* (1916), *Joanot Colom i Cifré* (1929) i una *Història de Felanitx* contada als infants.

El text que publicam a continuació expressa ben clarament el pensament polític del P. Oliver Domenge: un republicanisme socialitzant i un nacionalisme de Països Catalans són els pilars de la seva ideologia. L'escrit fou publicat al setmanari manacorí "Nosotros" (any I, núm. 53) l'11 d'abril de 1936. Llegint les seves paraules trobam un precedent il·lustratiu de la ideologia del PSM.

El meu pensar

Convidat per la redacció de "Nosotros" no podia negar-me a unir la meua veu al clam de simpatia que segueix la valenta i joventívola actuació del setmanari esquerrà de Manacor. Així ho faig amb breus paraules, les precises, per aportar en la festa del seu primer aniversari el pensament polític que més em tortura, fita la mirada en el futur.

Mallorca no serà mentres no sia un fet real i tangible la unió estreta de les seves aspiracions socials amb les nacionals. Si amb l'ansia de lliberació humana, no s'hi fon, total i plenament, l'aspiració nacionalista que reclama el seu esperit i la seva història: això és: l'idioma vernacul i la voluntat de l'etnos.

Per això, entenc, que la millor actuació social-política de les esquerres serà aquella que persegueix el retrobament de l'ànima mallorquina, vinculant en el moment d'ara al nostre passat meravellós i el futur turgent d'esperances. Fer del nostre Poble una pàtria d'homes lliures, i del mallorquí el ciutadà digne d'una societat vindicada, ont sigui impossible qualsevol dolor que vengui determinat per una injustícia social.

Aquest és, amics de "Nosotros", el meu pensament polític-social, el d'avui i del d'ahir, per mitjà del qual conseguirem trencar la crosta d'ignomínia i enviliment que manté l'ànima presonera dins les urpes del caciquisme parasitari que mos deshonra i esclavitzava. Si ho feim així, veurem ben prest el nostre esperit, el de la nostra Mallorca, abastar, amb alta volada, les més pures regions de la llibertat i de la justícia.

A finals d'agost vaig assistir a l'ESCOLA D'ESTIU per a mestres i ensenyants que enguany es va fer a l'Institut Antoni Maura de Ciutat. Hi hagué una gentada de treballadors de l'ensenyança, arreu i units en allò que professionalment ens interessava. Un caramull de curssets, trobades, conferències, intercanvis i xerrades. També una bona filada de projectes embastats i d'experiències compartides. Aprenguerem en proporció directa al que hi duïem aprés o experimentat i a les ganes que ens empenyien a amillar la nostra funció docent com a ensenyants.

Enguany hi hagué una participació, com mai s'havia vist en passades trobades, d'uns cinc-cents participants. Destacà la diversitat de continguts; hi havia curssets de tota mena: des de ritme i dansa fins a reflexió pedagògica i investigació filosòfica. L'eix, entorn del qual tot girava, n'era sempre l'escola i la tasca de l'educador. Es va veure gran interès i assistència als nombrosos curssets que tocaven la nostra identitat com a poble: història de Mallorca, geografia humana de Mallorca, la llengua catalana, l'ensenyament del català, les nostres cançons, els nostres balls...

La llengua emprada fou sempre el català; n'era naturalment la llengua "oficial". Així i tot els curssetistes i professors castellano-parlants s'expressaven amb tota naturalitat en llur llengua. A més dels curssets programats es feren moltes altres activitats complementàries: trobades, assemblees, xerrades, conferències, cinema, teatre, etc. Capital importantíssima tingué la taula rodona sobre la problemàtica actual de l'ensenyança a Mallorca, amb participació de la pedagoga i diputada Marta Mata, vinguda expressament des de Barcelona per a aquest acte, i de representants de partits polítics i sindicats. Fou remarcable el seny encoratjador d'aquella pedagogia, part damunt del seu paper polític. Fou veganyós el paper que allí representà l'enviat de l'UCD: les seves paraules ben poc convencen l'assemblea. Hi sobraven algunes intervencions proselitistes d'alguns delegats sindicals i polítics.

L'any passat no es va fer l'Escola d'Estiu, perquè ningú es posà a organitzar-la; per tal que enguany no succeís igualment el STEI (Sindicat de Treballadors d'ensenyança de les Illes) s'hi posà i s'encarregà de la seva organització. Des del primer moment volia el STEI que el padrí de la financiació fos el Consell, el qual però només li confirmà una simbòlica aportació de 100.000 pessetes (L'Escola d'Estiu d'enguany s'ha mogut sobre un presupost aprop del milió i mig de pessetes). Així i tot l'Escola anà endavant i es trobaren altres subvencions donades per entitats

als com ajuntaments, caixes d'estalvis, sindicats i partits polítics. El PSM hi aportà el cost del professorat afiliat al partit que prengué part en el cursset. Els participants en l'Escola hi posaren també de la butxaca i molts fins i tot resolgueren posar-hi més doblers per eixugar el dèficit que hi hauria si el Consell no augmentava la seva subvenció. Es va veure el joc polític del Consell en aquesta qüestió ha que immediatament subvencionà totalment el cursset de català per a ensenyants que ell mateix havia organitzat.

L'organització pràctica de l'Escola i dels curssets va ser positiva i, en general, anà molt bé. Així es demostrà clarament, que quan els ensenyants volen, poden fer coses interessants i positives. Ara cal assegurar la continuïtat de l'Escola d'Estiu. Amb aquesta finalitat es va constituir el patronat "Joan Capó", el qual amb el treball dels mateixos ensenyants formant un secretariat pedagògic, ha des d'ara anirà preparant la trobada del proper any i dels següents. Les entitats públiques i educatives, han de voler respondre a l'adient finançament, però, amb finançament o sense els ensenyants seguirem treballant per una milloració de l'ensenyança, concretada en el cas de l'Escola d'Estiu, en una amilloració pedagògica del professorat.

Guillem Ramis

Qui hauria de dur la iniciativa en el procés autonòmic?

(Ve de pàg. 3)

del poder polític i econòmic, és clar també que les possibilitats d'èxit davant la concentració de poders per part de la classe dominant (control econòmic, divisió del treball, supeditació ideològica) són pràcticament nul·les. (1).

Allò que hauria de caracteritzar el nacionalisme d'esquerra és la unitat de contraris que s'estableix en la lluita d'alliberament nacional: nacionalisme i antiimperialisme, nacionalisme i anti-poder establert. En una paraula, l'anticentració, la transformació de la concentració del poder, és una tasca que la dreta nacionalista —disposada a conquistar la descentralització del poder polític i econòmic— no assumirà mai per mai per motius obvis. Que l'esquerra nacionalista ha de complir aquest paper és una cosa que UCD, en integrar els sectors nacionalistes en el pacte, ha complert aquest paper és una cosa que UCD, en integrar els sectors nacionalistes en el pacte, ha comprès bé. Si es tracta d'evitar el sorgiment d'una consciència popular no hi ha res millor que la concessió —dins uns límits— d'allò que el poble encara no reclama; absorbint —no assumint— les tendències nacionalistes que oscil·len dins ell, UCD dirigeix un pacte que esdevé garantia dels seus interessos. Resulta curiós comprovar com l'opinió del senyor Alemany (que suscità una polèmica ja fa un any) que no hi pot haver nacionalisme car no s'observa la, per a ell, imprescindible autovaloració, fou hàbilment aprofitada per UCD davant la passivitat de l'oposició. UCD diu que assumeix les condicions subjectives, autònomament-se d'aquesta manera legítimament representant d'unes reivindicacions populars que el mateix partit pot regular (perquè no existeixen) sense cap perill per al sistema. La integració dels comissionats nacionalistes d'esquerres en les negociacions del transpàs de serveis, l'elecció de la via ad-

mesa en l'article 151 de la Constitució, obceixen de la mateixa manera a una maniobra per arrabassar —los la iniciativa; que UCD acceptés sense restriccions l'avantprojecte d'Estatut redactat pel PSOE no hauria de sorprendre ningú: en tot cas, ens movem dins la tàctica ucdestista, possibilitat que els col·laboradors nacionalistes i/o d'esquerres degueren tenir en compte en iniciar-ne la redacció.

Les limitacions a les que les forces progressistes es veuen sotmeses com a conseqüència de caminar per la frontera d'un Estat i una societat burgesa, es transformen en contradiccions la fi més immediata de les quals serà l'agudització d'una crisi interna que, si fou fluïda a principis del XIX, amenaçaria prest de prendre caires inquietants. Just un trencament mantingut i durable, donada la inestabilitat de qualsevol correlació de forces en la lluita de classes, podria obviar un procés de descomposició d'aquesta casta. Els canvis que es produeixen arran del fals pacte, per molt insubstantius que siguin, crearan unes condicions més favorables per alterar la correlació de forces. I en aquesta tasca s'hi han d'entestar els comissionats nacionalistes d'esquerra.

(1) Etienne Balibar, a Premières questions à propos du "parti hors-Etat" ens introdueix en els conceptes "concentració de poders" jugant amb la distinció de Marx i el "concentrat polític" de Lenin i "descentralització de poders". Negri, afirma, a "Dominio i sabotaje", que una desestabilització sense desestructuració és sempre assumida pel capital, d'una manera tal que la transforma en una eina de reestructuració. La semblança entre els termes desestabilització-descentralització i desestructuració-desestabilització, és palesa.

Antoni Nadal Xavier Berard

FESTES POPULARS DE CULTURA

«POMPEU FABRA»

Mallorca 1979

L'any 1968, centenari del naixement de POMPEU FABRA, foren instituïdes, en homenatge a la seva memòria, les FESTES POPULARS DE CULTURA que enguany se celebren a Mallorca.

Durant deu anys han trecat els camins dels Països Catalans —Ripoll, Montblanc, Granollers, Ponts, Tortosa, Figueras, Andorra, Castelló de la Plana, Vic, Prada de Conflent— com a signe d'una comunitat lingüística i cultural irrenunciable. El 1979 travessen el mar i arriben a la nostra illa.

Per a nosaltres, mallorquins, és un motiu de satisfacció i d'emoció que les FESTES DE CULTURA POPULAR «POMPEU FABRA» se celebrin a l'illa en acomplir-se el 75è aniversari de la conquesta, és a dir, de la nostra existència com a país de llengua catalana: MARIAN AGUILO (1825-1897) i ANTONI MA. ALCOVER (1862-1932).

Quatre Ulls

Llibres

C/. Jerónimo Amengual, 5
Teléfono 22 77 55
PALMA DE MALLORCA

III APLEC EXCURSIONISTA DELS PAÏSOS CATALANS

12/13/14
OCTUBRE
1979
LLUC
MALLORCA

Saludam tots els excursionistes d'arreu als Països Catalans que els dies que anuncia el cartel que reproduïm s'han de reunir a Lluc. Qui estima la muntanya, estima Mallorca, la natura, i sense les mistificacions urbanes la cultura dels nostres pobles, més conservada al camp, a les muntanyes.

DAVANT ELS PROBLEMES DELS PROFESSORS

El P.S.M. vol fer públic el seu recolzament a les reivindicacions dels professors d'Institut tancats al Institut Ramon Llull de Ciutat en demanda d'un lloc de treball i de la qualitat de l'ensenyament estatal.

REVISTES

Hem rebut a la nostra redacció "POBLE DE FORMENTERA" que és una publicació nova de l'Obra Cultural Balear de Formentera. Defensa que la seva illa sigui districte electoral, a l'editorial; i té seccions de cròniques, literatura, tribuna oberta, entrevistes i llengua. És esperançador de veure el renaxement de les més petites comunitats reclamant el dret a la seva personalitat en tots els aspectes; Formentera no ha de ser un apèndix d'Eivissa, ja n'hi ha prou de centralismes, aquesta reivindicació és l'única manera d'unir-nos fermament, des de les areles, però lliurement. De moment la seva dependència d'Eivissa li ha servit per estar mancada de tots els serveis més indispensables i massa sucada turísticament, sense tenir en compte els formenterers. Ara les coses poden començar a canviar.

La llengua i el territori, factors fonamentals en la vida d'una nació

Del 16 al 23 del passat mes d'agost se celebraren a Cuixà (Catalunya Nord) les "IV Jornades Internacionals del CIEMEN", que enguany tenien com a tema de debat "el fet nacional; la llengua, el territori, les migracions".

Les "Jornades" comptaren amb la participació de ponents del País Basc, Galícia, Bretanya, Flandes, Occitània, Catalunya i País Valencià, i hi assistiren endemés d'altres persones interessades d'aquesta mateixa països i de la Vall d'Aosta, el Friül, Sardenya, Catalunya Nord i Mallorca.

Els ponents feren una exposició de la situació lingüística als seus respectius països, de la problemàtica territorial en què es troben (molt sovint no són coincidents les fronteres polítiques amb les fronteres culturals i lingüístiques, o el territori propi és objecte de manipulació i destrucció per part dels poders polítics estrangers que el dominen) i dels greus inconvenients que per a la vida normal d'una nació representa el moviment migratori, ja sigui la fuita dels autòctons a unes terres externes —com succeïx a Galícia, a Bretanya, a Occitània— ja sigui la recepció incontrolada al país de contingents de persones procedents d'altres llocs de llengua i cultura diferents, com succeïx al País Basc Sud, a Flandes i als Països Catalans de l'estat espanyol. Qualque pic, la situació s'agreuja en produir-se ambdós

fenòmens alhora, com és el cas de Catalunya Nord i Euskadi Nord, on a la fuita forçada dels joves cap a les regions del nord de França per trobar-hi feina, s'ajunta l'afluència prou nombrosa al país de gent de l'anomenada "tercera edat" que cerquen aquí el seu darrer refugi, generalment amb un desinterès total cap a la realitat humana de la comunitat que els acull.

A part d'aqueixes ponències, se varen fer unes quantes comunicacions fora del tema de debat sobre la realitat ètnica a la Banya d'Àfrica, sobre la problemàtica mallorquina vista a través de "MALLORCA SOCIALISTA" i sobre l'essència i l'existència de la coalició "Herri Batasuna" d'Euskadi Sud.

Els darrers dies es dedicaren a plantejar la qüestió de l'ensenyament de les llengües nacionals dels països representats, a cercar en nou tema de debat per a les "Jornades" de l'any que ve i a redactar el comunicat final, que podreu llegir a continuació. Es va decidir que el tema de l'any 80 serà "Mitjans de col·laboració entre els moviments nacionalistes dels pobles no reconeguts".

Per quarta vegada des de l'any 1976 aquestes "Jornades Internacionals del CIEMEN" han volgut denunciar l'existència contra justícia de l'opressió nacional.

Jaume Corbera i Pou

Comunicat final de les quartes jornades del CIEMEN

Com a conclusió de les Quartes Jornades del "Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i Nacionals" (CIEMEN) que han tingut lloc a l'Abadia de Cuixà, des del 16 al 23 d'agost de 1979, durant les quals s'ha analitzat el tema "fet nacional: llengua, territori, migracions", aquells qui hi han participat pertanyents a Euskadi, Galícia, Occitània, Vall d'Aosta, Friül, Sardenya, Flandes, Bretanya, Països Catalans,

declaren que: la llengua i el territori són factors fonamentals en la vida d'una nació. Qualsevol nació és sobirana per a protegir-los, defensar-los i promoure'ls. No poden ser, doncs, condicionats amb imposicions que deteriorin l'ús prioritari de la llengua pròpia de cada nació i impedeixin el control col·lectiu de l'espai on la nació es desenvolupa. D'aquí que les normes sobre l'oficialització d'una llengua que no és la pròpia del poble en el seu territori nacional, en alguns casos, i sobre el bilingüisme generalitzat, en d'altres, siguin unes formes d'opressió inacceptables.

Al mateix temps declaren que:

Projecte d'Estatut d'Autonomia de les ILLES
MALLORCA
MENORCA
EIVISSA
FORMENTERA

12 SETEMBRE 1979

PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA
PARTIT SOCIALISTA DE MENORCA

el dret a viure i treballar en el propi país és un dret prioritari de cada poble i, per tant, qualsevol projecte econòmic, social i polític, ha de supeditar-s'hi. L'emigració i la immigració es perceben com a fenòmens que de cap manera poden constituir una amenaça per a la identitat nacional dels pobles. L'emigració cal que procedeixi d'un acord amb la societat receptora i la immigració ha de ser acollida amb els mitjans que permetin evitar tant la segregació com l'assimilació forçada i facilitin la integració lliure.

Consideren que: el foment de les recíproques solidaritats entre les nacions negades és una necessitat ineludible. Aquesta s'ha de concretar en formes de col·laboració que serveixin a fer prevaler la igualtat i la justícia entre els pobles nacionalment diferenciats. A tal fi demanen al CIEMEN que organitzi les properes Jornades, dintre de l'àmbit de les seves competències, entorn de temes que ajudin a conèixer i a utilitzar millor les vies existents i a proposar-ne d'altres per fer més efectiva aquesta col·laboració.

Cuixà, 23 d'agost de 1979

Al local de Ciutat podeu passar a cercar el vostre exemplar del Projecte d'Estatut d'Autonomia que han redactat els Partits Socialistes de Mallorca i Menorca, amb la col·laboració de nacionalistes d'esquerra d'Eivissa i Formentera. Ja sabeu la seva importància, enc que just fos com a document històric (serà més, naturalment). Si no poguéssiu venir demanau-nos el enviant per correu 100.- ptes. en segells de correus.

Activitats del PSM per aquests mesos

El Secretariat d'Acció Cultural del PSM des de començaments d'aquest mes d'octubre realitzarà una sèrie de conferències i altres actes cada divendres al saló d'actes de l'Escola Graduada de Ciutat. Segurament una de les primeres serà a càrrec de Na Maria Aurèlia Capmany. Els diaris n'informaran.

La revista "MALLORCA SOCIALISTA" té previst també a més d'un número extraordinari, de moltes pàgines i a tot color, per a desembre, una setmana de promoció i activitats culturals i qualque recital de música tot a favor de "MALLORCA SOCIALISTA".

C. O. P. E.
MALLORCA

RÀDIO POPULAR DE MALLORCA

és popular i és de Mallorca

MALLORCA SOCIALISTA BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____
Adreça _____
Població _____ Tel. _____

M'interessa una subscripció:
☐ Anual 500 ptes
☐ Anual 1.000 ptes. *.

Forma de pagament:
☐ Rebut domiciliat a un Banc
Banc _____ Suc. _____
Compte n.º _____ Titular _____
☐ Enviaré l'import Taló n.º _____
Gir Postal _____ Signatura _____

Per la vostra comoditat (i la nostra) domiciliem els pagaments al banc.

LIBRES I PAPERS
PLAÇA SANTA EULÀLIA, 6
TEL. 217330
PALMA DE MALLORCA

Jaume Obrador, una veu del poble a l'Ajuntament de Ciutat

“Segueixen les dificultats per a una política d'esquerres a l'ajuntament”

Jaume Obrador és notícia. Moltes de les qüestions municipals que darrerament han centrat l'atenció informativa, l'han tengut com a protagonista.

Una d'aquestes qüestions és, sens dubte, la dels treballs comunitaris.

M.S. — Què destacaria de la proposta que com a President de la Comissió Informativa de Vies i Obres has presentat damunt aquest tema?

J.O. — D'una banda hem pretès acabar amb una situació anterior que, d'una banda, convertia els aturats en una espècie “d'exercit de reserva” de les brigades municipals, i, de l'altra, no feia palesa, davant l'opinió pública, la importància de la tasca desenvolupada pels aturats.

En definitiva, el que hem pretès és, en primer lloc, donar sortida a les reivindicacions dels aturats i, en segon lloc, convertir el seu treball en un instrument eficaç per anar resolent les necessitats que té plantejades la Ciutat.

M.S. — Has trobat dificultats per dur endavant la teva proposta?

J.O. — Efectivament, la UCD va plantejar dos problemes essencials: Es queixava de que es denunciava el capitalisme com a generador de l'atur. Deien que això era anticonstitucional. I també es va mostrar en desacord amb un punt de la moció on es denunciava el “pluriempleo”, incloent el que es dona dins l'administració municipal.

Les pressions que la UCD va fer al PSOE per aquestes qüestions i el desacord de CCOO-PGE sobre el tractament que

se donava als aturats amb subsidis, va fer que, el mateix dia del ple, se m'obligés pràcticament a retirar la proposta.

Vaig consultar amb l'Assemblea d'aturats i el partit i vaig retirar la proposta per a un millor estudi.

M.S. — Quin paper juga l'Assemblea d'aturats en tota aquesta qüestió?

J.O. — De fet, la iniciativa de la proposta parteix del PSM i de l'Assemblea d'aturats. Així mateix també han participat altres organitzacions com Atur-Spècia i representants del poble gitano.

Paréix que si, la qüestió de la denúncia del “pluriempleo”, incloent el dels funcionaris, ha passat del contingut mateix del dictamen (que és el que de fet es vota) a l'Exposició de Motius i la situació dels aturats amb subsidis serà tractada a una moció posterior.

Tant el PSM com l'Assemblea d'aturats hem trobat aquestes modificacions acceptables. De tota manera, tant jo com l'Assemblea, que també intervinem en el ple, farem una minuciosa explicació de les dificultats que ha trobat aquesta moció.

ELS EMPLEATS DE LES BRIGADES

M.S. — Una altra qüestió que ha aixecat molta polsesta és la dels “empleats” relacionats amb “Vies y Obras”. Què ens pots dir de les polèmiques

declaracions que vares fer a l'“Última Hora”?

J.O. — En realitat, poca cosa que ja no hagi estat dita. Aquelles declaracions varen servir per aclarir una situació administrativa evidentment irregular. Poc després vaig presentar al ple del Consistori un ample informe on es demostrava clarament que els efectius de que disposava “Vies i Obras” en realitat no es corresponen, ni de lluny, als que figuraven damunt els papers.

NO ES FA RES?

M.S. — La teva Comissió ha rebut fortes crítiques per part de la UCD en el sentit que no s'havia fet res. Què hi ha de cert en tot això?

J.O. — Vies i Obras ha hagut de superar en els darrers mesos una sèrie de traves: burocràtics, manca de pressupost, de personal i de maquinària; haver de complir compromisos contractats per l'anterior consistori i, també s'ha de dir, dur endavant les tasques que, des d'altres comissions, eren encomanades a les brigades.

Per posar un exemple, diré que el 90 per cent de lo fet per la brigada de picapedrers del 3 d'abril, encara, no era competència de V.O., o no figurava al programa de cent dies.

Així mateix, pel que fa a la brigada d'asfaltat, la manca de personal ha fet que tan sols 1 dels 3 “trens” d'asfaltat hagi pogut entrar en funcionament.

Això no obstant, el

meu propòsit és emprar el nostre minvat pressupost per fer una campanya de tapar clots — “bañico” — i adob de les voreres — “aceras” — i conservació i reparació de jardins.

UNA VEU DEL POBLE?

M.S. — L'eslògan de la teva campanya fou “Jaume Obrador: una veu del poble a l'Ajuntament”. Sis mesos després de la campanya, has pogut complir lo que deia aquest eslògan?

J.O. — Bé, crec que al marge d'una valoració de les mocions “polítiques” que he presentat (nuclears, la “non nata” sobre l'article 151, etc.) un dels eixos bàsics de la meua actuació ha estat precisament procurar que fos el mateix poble qui fes sentir la seva veu dins l'Ajuntament.

En aquest sentit he sostingut tota casta de mesures tendents a això: — Presència de la Coordinadora d'Associacions de

Veïnats; — Intervenció directa en el ple, en les organitzacions que ho desitjassin.

Així mateix he procurat contribuir a la consolidació de les autoorganitzacions a partir d'impulsar la canalització de les reivindicacions populars a través d'aquestes organitzacions i, sobretot fent costat en els plebs a les postures adoptades per les autoorganitzacions populars.

D'altra banda, des del punt de vista de la meua comissió, la manera com s'ha plantejat i elaborat la proposta sobre els treballs comunitaris és una bona mostra de participació popular dins els mecanismes polítics de l'Ajuntament.

LA UNITAT D'ESQUERRES

M.S. — A la premsa, s'ha especulat darrerament amb la continuïtat del pacte d'esquerres. Es en perill realment aquest pacte?

J.O. — El pacte d'uni-

tat bàsic no és en perill. El que sí té aquest pacte és una sèrie de deficiències fruit, en gran part, de l'actitud adoptada pel PSOE.

M.S. — Pots explicar-ho millor?

J.O. — Sí; per a nosaltres el pacte d'esquerres hauria de funcionar a base d'un programa en comú impulsat a partir d'allò que hauria de ser la Comissió de Govern municipal: tots els presidents de les diferents comissions.

M.S. — Creus, tal vegada, que els problemes interns del PSOE afecten la seva política municipal?

J.O. — Efectivament, el fantasma del pacte amb la UCD continua planant damunt el Consistori. D'altra banda, el PSOE té molta por d'aparèixer davant l'electorat com a un partit radical. El resultat de tot això és una política temorena i massa pendent de que la UCD no plantegi una oposició frontal a les decisions de l'Ajuntament.

Petita crònica d'un ple

Al darrer ple de l'Ajuntament de Ciutat fou explosiu. Hi havia bàsicament dos temes conflictius: reestructuració dels treballs comunitaris i reforma circulatòria a una part dels carrers. La primera era presentada pel regidor del PSM, com a president de Vies i Obres, i l'altra per la regidora Catalina Moragues, del PCIB, com a president de Circulació i Transports. El saló de sessions era ple de gom a gom. Era la primera vegada que de forma decidida hi havia dos bàndols per a fer costat a les posicions enfrontades.

La proposta damunt els treballs comunitaris, que havia suposat un treball important d'elaboració per part de l'Assemblea d'aturats i grups de marginats i moltes de posicions enfrontades que duqueren a algunes matissacions que tocaven el fons de la qüestió fou definitivament aprovada per unanimitat. La pressió d'UCD per fer retirar punts conflictius fou palesa fins als darrers minuts abans del ple, que per aquest motiu hagué de començar amb retràs. Els problemes fonamentals eren: posició política davant el problema de l'atur (lògi-

cament en això és precís que divergesqui la dreta i l'esquerra); no acceptació que es parlés de “marginats”; negació a votar la denúncia contra la pluriocupació, començant, com es deu, per l'administració local. Esperem que algun dia el nostre regidor Jaume Obrador ens expliqui les incidències de totes aquestes pressions, que de fet dificulten seriosament la política d'esquerres a l'Ajuntament. El que és més positiu és que la proposta fou aprovada i ha estat una forma de responsabilitzar el Consistori amb el problema de l'atur i de començar ja a dignificar els treballadors comunitaris. L'explicació de suport a la proposta per part del PSOE i PCIB fou clara i sense retencions.

La proposta de la reforma circulatòria tingué una gran càrrega passional que demostrà en totes les intervencions, tant les del públic assistent com les dels regidors, els dos models de Ciutat, el que defensa la dreta i el de l'esquerra. Valia la pena que entrés d'hora al ple aquesta proposta per aclarir qui és qui dins l'Ajuntament, abans que no es deteriorés la unitat d'esquerres. Les intervencions d'UCD foren provocadores. S'acusà el públic de “carpa de circo” i s'expressà per part del regidor Pere Ballester — d'UCD — la possibilitat d'un futur on

no imperés la majoria dels vots, però mentrestant “paciència, comerciants y todos los ciudadanos que depositaron su confianza sobre nuestras espaldas”. Aquestes paraules feren intervenir durament els representants dels partits d'esquerra, arribant a demanar una rectificació de les paraules al regidor de UCD. L'ambient fou de gran tensió a alguns moments, ja que la majoria del públic assistent no suportava la provocació del regidor contrista. La proposta hagué d'esser acceptada per la regla del 14-13, que per altra banda es remarca que era totalment democràtica i que el que era perillós era l'affirmació d'UCD damunt la possible dictadura de les minories.

La reforma, ja per pressions anteriors, hagué d'esser molt rebaixada i així i tot UCD acusa de manca d'estudi, de no saber què es preténia, d'esser precís estudiar-la més, etc... En una paraula, UCD era conscient de quin tipus de ciutat defensava i quin tipus de societat: privatització del transport privat, individualisme, consumisme, etc... parlant dels valors cultural, la salut, la defensa del patrimoni històric i artístic, la persona humana i el seu entorn social.

REDACCIÓ

DOSSIER D'ENSENYAMENT DE LLENGUA CATALANA

Encara no l'has llegit?

ves corrents a Llibreria Es Cantó (Plaça Santa Eulàlia) o a llibres Turmeda (C. Bisbe Cabanelles, 7 devora Plaça d'en Pere Garau)